

—Послѣ това Петръ начна и дълго надълго исказа за сичко кое какъ ся случи. Сичкы-тѣ праждани ударихъ ухо да слушжтъ, смилени за тегло-то на тѣхны-тѣ просты братія Българи; окайвахъ гы и ся чюдехъ, какъ тжй е нѣ-мало кой да помогне на тія хорицж.

—Е, сега,—продума владыка-та,—вые какво искате?

—Нищо друго, владыко свѣтый, освѣнь вашж-тж помощь, да отървете тья злочесты младины, съ силж на честно-то ни правителство.

—Да видимъ, каза владыка-та и кымна имъ да излѣзжтъ вѣнь да почакжтъ.

—Бе, и-отъ този изѣднинъ, както и отъ Варненскый, нѣма да ны огрѣе нищо. Амж! хади, хади, каза Петръ, като излѣзохъ вѣнь.

Сичкы събрани първенцы глѣдахъ владыкж-тж въ очи-тѣ и съ нетърпѣніе чакахъ да чужтъ, какво ще каже той попрѣди.

—Христіанларъ! измармора той по Турскы, слѣдъ едно дълго мълчаніе,—тжзи работа е таквъзъ работа, каквы-то сж ставали до сега хыляда и сж ся свършвали се съ нищо.

—Че като сж ся свършвали, Владыко свѣтый, до сега съ нищо, та и сега ли се тжй и до вѣкы да ся свършвжтъ така? изрече гордо, нѣ жално единъ отъ старцы-тѣ.

—Не трѣба, отистиннж, нѣ що да ся прави, като знамъ на вѣрно, че Правителство-то, за